

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z jeho predsedu JUDr. Štefana Micháliku a sudcov JUDr. Petra Hatalu a JUDr. Petra Szaba v trestnej veci obvineného **J. K.** vedenej pre trestný čin neodvedenia dane a poistného podľa § 148a ods. 1, ods. 2 písm. a/ Tr. zák. a iné účinného do 1. januára 2006 prerokoval na neverejnom zasadnutí 15. apríla 2010 v Bratislave dovolanie, ktoré podal obvinený J. K., zastúpený obhajcom JUDr. L. J. proti uzneseniu Krajského súdu v Žiline z 3. februára 2009, sp. zn. 1 To 2/2009 a takto

r o z h o d o l :

Podľa § 382 písm. c/ Tr. por. sa dovolanie obvineného J. K. **o d m i e t a.**

O d ô v o d n e n i e

Rozsudkom Okresného súdu Ružomberok z 5. novembra 2008, sp. zn. 1 T 106/2005 bol obvinený J. K. uznaný za vinného z trestného činu sprenevery podľa § 248 ods. 1, ods. 3 Tr. zák. (bod 1 rozsudku) a trestného činu neodvedenia dane a poistného podľa § 148a ods. 1, ods. 2 písm. a/ Tr. zák. účinného do 1. januára 2006 (bod 2 rozsudku) na tom skutkovom základe, že

1/ dňa 12. februára 2004 v B. uzatvoril leasingovú zmluvu č. X. so spoločnosťou B. a.s., o.z. B., ulica D., predmetom ktorej bolo použité osobné motorové vozidlo zn. P.,

č. karosérie V., č. motora X. farby žltá metalíza v hodnote 480 000 Sk, ktoré vozidlo toho istého dňa prevzal v D. od spoločnosti A., s. r. o., ulica M., D., pričom J. K. uhradil ako nájomca akontáciu a prvých päť leasingových splátok, ktoré uhradil nepravidelne a v omeškaní, vôbec neuhradil šiestu splátku, ktorá sa stala splatnou 12. júna 2004, ani žiadnu ďalšiu, na základe čoho dňom 14. septembra 2004 prenajímateľ písomne od leasingovej zmluvy v zmysle článku 5 všeobecných zmluvných podmienok leasingu odstúpil od zmluvy a upozornil J. K. na povinnosť okamžite odovzdať osobné motorové vozidlo zn. P. v dobrom technickom stave, nepoškodené s príslušenstvom, o čom bol aj písomne vyrozumený dňa 20. septembra 2004 formou listovej zásielky, ktorú prevzal splnomocnený zástupca, no napriek tomu vozidlo neoprávnene používal bez toho, aby platil leasingové splátky až do 04. novembra 2004, kedy bol vzatý do väzby a vozidlo bolo vrátené leasingovej spoločnosti, čím leasingovej spoločnosti V. IČO: X. spôsobil škodu vo výške 235 294 Sk,

2/ dňa 27. októbra 2003 v presne nezistenom čase doručil ako daňový subjekt J. K. – T., IČO: X. so sídlom M. na Daňový úrad v R., ulica G., okres R., daňové priznanie na daň z pridanej hodnoty za obdobie tretieho štvrťroku 2003, v ktorom bol zahrnutý nepravý daňový doklad – dodávateľská faktúra č. X. s dátumom zdaniteľného plnenia 08. septembra 2003 od dodávateľa H., spol. s. r. o., B. D., IČO: X. v celkovej sume 1 517 399,90 Sk, z toho 23 % DPH predstavovalo čiastku v sume 252 900 Sk, ktorou bolo fakturované za nerezové nádoby v objeme 8000 litrov v počte 3 kusy a za plastové nádoby v objeme 1000 litrov v počte 73 kusov, pričom Daňový úrad R. vykonanou kontrolou zameranou na prijaté a uskutočňované zdaniteľné plnenie dane z pridanej hodnoty podľa zákona č. 289/1995 Z. z. v platnom znení zistil, že daňový subjekt J. K. – T., IČO: X. so sídlom M., nepreukázal dodanie nerezových a plastových nádob dodávateľom H., spol. s. r. o., B. D., IČO: X. a týmto konaním si neoprávnene uplatnil nadmerný odpočet v podanom daňovom priznaní za zdaňovacie obdobie tretieho štvrťroku 2003, čím zadovážil sebe neoprávnený prospech vo väčšom rozsahu a spôsobil tak škodu Slovenskej republike v zastúpení Daňovým úradom R. vo výške 252 900 Sk.

Za to bol odsúdený podľa § 148a ods. 2 Tr. zák. za použitia § 35 ods. 2 Tr. zák. účinného do 1. januára 2006 (ďalej len Tr. zák.) **na úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 6 (šest') rokov a 4 (štyri) mesiace**, pričom na výkon uloženého trestu bol podľa § 39a ods. 2 písm. b/ Tr. zák. **zaradený do II. nápravno výchovnej skupiny.**

Podľa § 229 ods. 1 Tr. por. účinného do 1. januára 2006 súd poškodenú stranu V., IČO: X. odkázal s nárokom na náhradu škody na konanie o veciach občiansko-právnych.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie obvinený J. K.

Krajský súd v Žiline na podklade podaného odvolania rozhodol uznesením z 3. februára 2009, sp. zn. 1 To 2/2009 tak, že podľa § 256 Tr. por. odvolanie obvineného J. K. ako nedôvodné zamietol.

Rozsudok nadobudol právoplatnosť a vykonateľnosť dňom 3. februára 2009, kedy vo veci rozhodol krajský súd. Uložený trest obvinený v súčasnej dobe vykonáva v Ústave na výkon trestu odňatia slobody Košice - Šaca.

Odpis uznesenia Krajského súdu v Žiline bol obvinenému doručený dňa 11. marca 2009, jeho obhajcovi JUDr. L. J. bol doručený 2. marca 2009.

Okresný súd Ružomberok dňa 30. novembra 2009 predložil Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky v predmetnej veci dovolanie obvineného J. K., ktoré podal prostredníctvom zvoleného obhajcu JUDr. L. J., ktorý ho obhajoval aj v pôvodnom konaní. Dovolanie bolo podané na súde prvého stupňa dňa 5. novembra 2009 a smeruje proti vyššie citovanému rozhodnutiu krajského súdu.

V písomných dôvodoch svojho dovolania obvinený uviedol, že dovolanie podáva proti všetkým výrokom rozhodnutia krajského súdu z dôvodov § 371 ods. 1 písm. a/, písm. b/, písm. c/, písm. f/, písm. i/ Tr. por.

V prvom rade vytýkal, že o jeho odvolaní rozhodoval nepríslušný súd, resp. senát v nesprávnom zložení, čím je naplnený dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. a/, písm. b/ Tr. por. Uvedený dovolací dôvod videl v tom, že rovnaký senát Krajského súdu v Žiline rozhodoval o skôr podanom odvolaní proti prvému rozhodnutiu okresného súdu zo 6. novembra 2006, a to uznesením z 13. marca 2007, sp. zn. 1 To 10/2007. V poradí druhé rozhodnutie Okresného súdu Ružomberok z 5. novembra 2009 vychádzalo z faktu, že ním boli rešpektované názory odvolacieho súdu (reprezentovaného totožným senátom) a zásada viazanosti súdu právnym názorom vyššieho súdu. V skôr vydanom rozhodnutí však boli

prijaté názory, ktoré navodzovali stav, akoby sa rozhodovalo v prvom stupni. V tejto súvislosti poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 2 Tz 18/2005 (publikované v periodiku „Zo súdnej praxe“, č. 6/2008, str. 224 a nasl. rozhodnutie č. 80). Domnieva sa, že odvolací senát v danom prípade prebral úlohu súdu prvého stupňa, preto jeho rozhodnutie nekorešponduje s týmto stanoviskom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky.

Porušenie práv obhajoby v zmysle § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por. vidí v tom, že ani v odvolacom konaní nebolo vyhovené jeho návrhu na vypočutie svedkov R. B. a P. K. a nebol zadovážený spisový materiál príslušného daňového úradu. Bolo jeho právom, osobitne po zmene právnej kvalifikácie nariadenej odvolacím súdom navrhovať dôkazy a nechať vypočuť svedkov. Nevyhovením jeho návrhu na doplnenie dokazovania mu bola zmarená možnosť účinne sa brániť obvineniam, ktoré neboli predmetom obžaloby. Taktiež nie je zrejmé, ako súd bez znaleckého dokazovania mohol ustáliť výšku spôsobenej škody.

Dovolací dôvod v zmysle § 371 ods. 1 písm. f/ Tr. por. videl v tom, že leasingová spoločnosť (skutok č. 1) pôvodný nárok na náhradu škody vo výške 74 430 Sk aj s príslušenstvom postúpila jeho matke M. K., preto na ňu prešli všetky práva spojené s uvedenou pohľadávkou, teda aj právo dať súhlas na jeho trestné stíhanie. Jeho matka však výslovne odoprela udeliť súhlas na trestné stíhanie, preto malo byť trestné stíhanie zastavené.

Dovolací dôvod v zmysle § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. videl v tom, že skutok č. 1 nie je spôsobilý naplniť znaky trestného činu sprenevery podľa § 248 ods. 1, ods. 3 Tr. zák. Právny záver o prisvojení si motorového vozidla je nesprávny, nemôže s ním súhlasiť. Nemôže ísť o spreneveru, pretože ani jeden dôkaz ho neusvedčil z toho, že s predmetom leasingu mienil nakladať ako s vlastnou vecou. Vôbec nebol preukázaný úmysel prisvojiť si cudziu vec a predmet leasingu spreneveriť. Išlo o platné uzatvorenie leasingovej zmluvy z 12. februára 2004, pričom vzťahy k spoločnosti B., a.s. boli zmluvne upravené, čo vylučuje protiprávnosť a neoprávnenosť užívania. Na prijatie záveru o neoprávnenosti užívania motorového vozidla nestačí zistenie, že nedošlo k zaplateniu leasingovej splátky. Už pri podpise zmluvy zaplatil akontáciu vo výške 120 001 Sk, teda zálohu na takmer 8 mesačných splátok a popri tom aj prvých päť splátok po 15 237 Sk, spolu 76 185 Sk. V danom prípade išlo o obchodno - právny, resp. občiansko - právny vzťah. Ďalej poukázal na skutočnosť, že pohľadávka bola leasingovej spoločnosti uhradená ešte pred postúpením

pohľadávky a sama leasingová spoločnosť nikdy neiniciovala voči nemu občiansko - súdne konanie. Navyše poukazoval, že podľa jeho názoru nikdy nedošlo k platnému zrušeniu leasingovej zmluvy. Doručenie odstúpenia od zmluvy splnomocnencovi, ktorý zásielky neotvoril a odovzdal ich až vyšetrovateľovi, nezakladá domnienku doručenia a vylučuje jeho vedomosť o odstúpení od zmluvy, čo priamo vylučuje možnosť naplnenia subjektívnej stránky trestného činu.

Vo vzťahu k druhému skutku namietal, že záver súdu o neoprávnenosti uplatnenia nároku na vrátenie dane z pridanej hodnoty je nepreskúmateľný. Z namietaného rozhodnutia nevyplýva, v rozpore s ktorými ustanoveniami platnej právnej úpravy bolo jeho konanie, ktorým si uplatnil DPH na vstupe zo zdaniteľného plnenia uskutočneného na základe daňového dokladu č. X. Obsah listinných dôkazov získaných od daňového úradu prečítaných v rámci hlavného pojednávania bol v rozpore s výpoveďou Ing. V. N., pracovníčky daňového úradu, ktorá potvrdila, že v rámci daňovej kontroly pravosť faktúry neskúmali. Okrem toho z jej výpovede vyplýva, že v rámci daňovej kontroly nebol vypočítaný zástupca spoločnosti H., spol. s r. o.

Napokon navrhol, aby najvyšší súd vyslovil, že bol v danom prípade porušený zákon, zrušil napadnuté uznesenie krajského súdu a krajskému súdu prikázal vec v potrebnom rozsahu znovu prejednať a rozhodnúť.

Predseda senátu súdu prvého stupňa v súlade s ustanovením § 376 Tr. por. doručil na vyjadrenie rovnopis dovolania okresnej prokurátorky, ktorá vo svojom vyjadrení z 12. novembra 2009 uviedla, že považuje dovolacie námietky obvineného za nedôvodné.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 377 Tr. por.) zistil, že dovolanie bolo podané oprávnenou osobou (§ 369 ods. 2 písm. b/ Tr. por.) v zákonnej lehote a na mieste, kde možno tento mimoriadny opravný prostriedok podať (§ 370 ods. 1 Tr. por.). Dovolanie podal obvinený prostredníctvom svojho obhajcu, čo je v súlade s ustanovením § 373 ods. 1 Tr. por. Súčasne však zistil, že podané dovolanie je potrebné odmietnuť na neverejnom zasadnutí, lebo je zrejmé, že nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 (§ 382 písm. c/ Tr. por.).

V prvom rade najvyšší súd považuje za potrebné uviesť, že obsah konkrétne uplatnených námietok, tvrdení a právnych názorov, o ktoré sa v dovolaní opiera existencia určitého dovolacieho dôvodu, musí skutočne vecne zodpovedať zákonnému vymedzeniu takéhoto dovolacieho dôvodu podľa § 371 Tr. por. V prípade, že podané dovolanie len formálne odkazuje na príslušné ustanovenie upravujúce dôvody dovolania a v skutočnosti obsahuje argumenty stojace mimo uplatneného dovolacieho dôvodu, takéto dovolanie treba odmietnuť podľa § 382 písm. c/ Tr. por.

Obvinený J. K. v prvom rade namietal, že v jeho trestnej veci rozhodol nepríslušný súd - dovolací dôvod § 371 ods. 1 písm. a/ Tr. por., avšak bližšie neuviedol, o ktoré skutočnosti tento dovolací dôvod opiera. Uvedený dovolací dôvod možno úspešne použiť iba v prípadoch, kedy vo veci rozhodol vecne alebo miestne nepríslušný súd. V posudzovanej veci bol obvinený pôvodne trestne stíhaný pre viac trestných činov na základe obžaloby Okresného prokurátora v Ružomberku z 15. júla 2005, č. Pv 1309/2004, ktorú obžalobu podal na miestne i vecne príslušnom okresnom súde. Celé trestné stíhanie sa teda viedlo podľa ustanovení Trestného poriadku účinného do 1. januára 2006. Obžaloba kládla za vinu obvinenému v bode 1/ skutok právne kvalifikovaný ako trestný čin týrania blízkej a zverenej osoby podľa § 215 ods. 1 písm. a/ Tr. zák., v bode 2/ skutok kvalifikovaný ako trestný čin výtržníctva podľa § 202 ods. 1 Tr. zák., v bode 3/ skutok kvalifikovaný ako trestný čin neoprávneného používania cudzieho motorového vozidla podľa § 249a ods. 1 Tr. zák., v bode 4/ skutok kvalifikovaný ako trestný čin falšovania a pozmeňovania verejnej listiny, úradnej pečate a úradnej uzávery podľa § 176 ods. 1 Tr. zák. a v bode 5/ skutok kvalifikovaný ako trestný čin neodvedenia dane a poistného podľa § 148a ods. 1, ods. 2 Tr. zák. účinného do 1. januára 2006. Trestné stíhanie proti obvinenému začalo na základe uznesenia vyšetrovateľa Úradu justičnej a kriminálnej polície OR PZ v Ružomberku zo 4. novembra 2004, kedy vzniesol obvinenému uznesenie pod ČVS : ORP-405/OdV-RK-04 pre trestný čin týrania blízkej a zverenej osoby podľa § 215 ods. 1 písm. a/ Tr. zák., ktorého skutku sa mal dopustiť v R. voči svojej družke B. K. v priebehu roku 2004. Postupne bolo obvinenému vznášané obvinenie pre ďalšie trestné činy, ktorých sa mal dopustiť v iných súdnych obvodoch, avšak celé prípravné konanie viedol vyšetrovateľ OR PZ Ružomberok pod spoločnou spisovou značkou a celú vec dozoroval Okresný prokurátor v Ružomberku, ktorý napokon vo veci podal v súlade s ustanovením § 22 Tr. por. na Okresnom súde Ružomberok obžalobu, čím bola fakticky založená vecná i miestna príslušnosť tohto súdu. Príslušnosť tohto súdu bola daná na celé konanie až do právoplatného ukončenia veci.

Okresný súd Ružomberok prináleží do súdneho obvodu Krajského súdu v Žiline, a preto o odvolaní obvineného proti rozsudku súdu prvého stupňa rozhodoval tento krajský súd. Z uvedeného vyplýva, že dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. a/ Tr. por. naplnený nebol.

Rovnako neobstojí námietka obvineného, že vo veci rozhodol súd v nezákonnom zložení - § 371 ods. 1 písm. b/ Tr. por. Nezákonne zloženým súdom sa v zmysle tohto ustanovenia rozumie súd, ktorý je obsadený v rozpore s ustanoveniami určujúcimi zloženie súdneho orgánu, ktorý má vec prerokovať a rozhodnúť. V praxi to znamená, že vo veci rozhodol samosudca, hoci na konanie bol príslušný senát, prípadne ak senát rozhodol v neúplnom zložení alebo ide o prípady, kedy sa na rozhodovaní zúčastnil prísediaci, ktorému uplynulo funkčné obdobie. Obvineným uvádzané námietky však citovaný dovolací dôvod nenapĺňajú.

Existenciu dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por. obvinený videl v tom, že ani v odvolacom konaní nebolo vyhovené jeho návrhom na doplnenie dokazovania, čím bolo zásadným spôsobom porušené jeho právo na obhajobu.

Obvineným uvádzaný dovolací dôvod predpokladá, že v konaní došlo k porušeniu práva na obhajobu najmä tým, že boli porušené ustanovenia o povinnej obhajobe § 36 Tr. por. (teraz § 37). Ide predovšetkým o prípady, kedy súd vykonával úkony trestného konania bez obhajcu obvineného napriek tomu, že ho obvinený mal mať z dôvodu nutnej obhajoby. V posudzovanej veci sa obhajca obvineného zúčastňoval úkonov prípravného konania a bol prítomný počas hlavného pojednávania. Samotná skutočnosť, že súd zamietol návrhy obhajoby na doplnenie dokazovania, nenapĺňa uplatnený dovolací dôvod. Treba si uvedomiť, že hlavné pojednávanie vedie a za jeho zdarný priebeh v zmysle § 203 Tr. por. zodpovedal predseda senátu pri dôslednom dodržiavaní základných zásad trestného konania uvedených v ustanovení § 2 Tr. por. V odseku 5 citovaného ustanovenia je upravená zásada náležitého zistenia skutkového stavu veci, pričom dôsledná aplikácia tejto zásady v konaní pred súdom tvorí nevyhnutný predpoklad spravodlivého súdneho rozhodnutia. V konaní pred súdom sám sudca, resp. predseda senátu určuje mieru dokazovania, ktoré sa musí v priebehu hlavného pojednávania vykonať. Pokiaľ súd ako v danom prípade zamietol návrhy na doplnenie dokazovania, nemožno jeho postup automaticky považovať za porušenie práva obvineného na obhajobu. Nemožno sa preto úspešne domáhať dovolania z dôvodu

§ 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por. len na základe toho, že sa návrhu na vykonanie dôkazu nevyhovelo.

Podľa § 371 ods. 1 písm. f/ Tr. por. dovolanie možno podať, ak trestné stíhanie bolo vykonané bez súhlasu poškodeného, hoci jeho súhlas sa podľa zákona vyžaduje.

Uvedený dovolací dôvod možno úspešne uplatňovať v prípadoch, keď v konaní nebolo rešpektované dispozičné právo poškodeného v zmysle § 163a Tr. por. (teraz § 211 Tr. por.). V citovanom ustanovení Trestného poriadku sú taxatívne vymenované trestné činy, pri ktorých je trestné stíhanie podmienené súhlasom poškodeného, medzi ktorými je uvedený aj trestný čin sprenevery podľa § 248 Tr. zák. V praxi to znamená, že trestné stíhanie pre trestné činy citované v tomto ustanovení proti tomu, kto je vo vzťahu k poškodenému osobou, voči ktorej by mal poškodený právo odoprieť vypovedať (§ 100 ods. 2 Tr. por.) možno začať a už v začatom trestnom stíhaní pokračovať iba so súhlasom poškodeného. Toto dispozičné právo poškodeného sa vzťahuje na celé trestné konanie vrátane odvolacieho konania. To však nie je prípad obvineného.

Trestné stíhanie pre uvedený skutok (bod 1 rozsudku) bolo začaté na základe trestného oznámenia poškodenej organizácie B., a.s., o.z. B. uznesením vyšetrovateľa z 18. novembra 2004, ktorým bolo konanie obvineného kvalifikované ako trestný čin neoprávneného používania cudzieho motorového vozidla podľa § 249a ods. 1, ods. 2 Tr. zák. vtedy účinného. Zástupkyňa poškodenej organizácie si v prípravnom konaní 5. januára 2005 riadne uplatnila nárok na náhradu škody voči obvinenému (viď č. 1. 253). Až v priebehu trestného konania na súde poškodená organizácia postúpila svoju pohľadávku na matku obvineného. Uvedeným postupom ako správne poukázal krajský súd na matku obvineného prešli iba procesné práva, čo znamená, že si mohla uplatňovať voči obvinenému náhradu škody. Postúpením tejto pohľadávky však neprešlo právo dávať súhlas k trestnému stíhaniu. Udelenie súhlasu na trestné stíhanie v zmysle § 163a Tr. por. je právom viažúcim sa výhradne na osobu poškodeného, ktorému bola trestným činom spôsobená škoda. Takouto osobou matka obvineného nie je, a preto žiadny súhlas nebol potrebný. Písomné prehlásenie matky obvineného je preto právne irelevantné. Zo strany obvineného ide o svojsky výklad ustanovenia § 163a Tr. por. Z uvedeného preto vyplýva, že ani tento dovolací dôvod nebol naplnený.

Napokon obvinený ako ďalší dovolací dôvod vo vzťahu k oboch bodom rozhodnutia uvádzal ustanovenie § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por., pretože podľa jeho názoru rozhodnutie odvolacieho súdu je založené na nesprávnom posúdení zisteného skutkového stavu a na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia. V tejto súvislosti poukazoval aj na procesné pochybenia oboch súdov.

K tomu je potrebné uviesť, že dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. je daný v prípade, ak napadnuté rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení skutku alebo inom nesprávnom hmotnoprávnom posúdení. Podstatou právneho posúdenia skutku ako posúdenia hmotnoprávneho je aplikácia hmotného práva, t.j. trestného zákona, na skutkový stav, ktorý zistil súd. Tu je treba zdôrazniť, že predmetom právneho posúdenia je skutok tak, ako ho zistil súd a nie ako sa jeho zisteniu domáha dovolateľ, teda obvinený. V praxi to znamená, že s poukazom na uvedený dovolací dôvod nie je možné domáhať sa preskúmania skutkových zistení, na ktorých je založené napadnuté rozhodnutie. Dovolanie nemôže byť založené na tom, že obvinený nesúhlasí s tým, ako súd v rámci postupu podľa § 2 ods. 6 Tr. por. hodnotil dôkazy, aké skutkové zistenia z nich vyvodil, ako postupoval pri vykonávaní dôkazov, v akom rozsahu vykonal dokazovanie a že nevyhovelo návrhom na vykonanie ďalších dôkazov. Dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok určený k náprave závažných väd právoplatných rozhodnutí a nie k tomu, aby skutkové zistenia súdov prvého a druhého stupňa boli preskúmané ešte treťou inšinciou. V posudzovanej veci uplatňovaný dôvod je skôr polemikou obvineného so skutkovými zisteniami súdov oboch stupňov, so spôsobom hodnotenia vykonaných dôkazov a s postupom pri vykonávaní dôkazov, z čoho vyplýva, že ani tento dovolací dôvod nebol naplnený.

Podľa § 382 písm. c/ Tr. por. dovolací súd na neverejnom zasadnutí uznesením, bez preskúmania veci odmietne dovolanie, ak je zrejmé, že nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 Tr. por.

V posudzovanej veci ako z vyššie uvedeného vyplýva neboli splnené zákonné podmienky dovolania podľa § 371 Tr. por., preto Najvyšší súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí dovolanie obvineného J. K. odmietol.

P o u č e n i e : Protí tomuto uzneseniu sťažnosť nie je prípustná.

V Bratislave 15. apríla 2010

JUDr. Štefan M i c h á l i k, v.r.
predseda senátu

Vyhotovil : JUDr. Peter Szabo

Za správnosť vyhotovenia: Alžbeta Kóňová